

Solgun Bir Bayram Hatırası

– Nar-ı Çiçek · 04 Temmuz 2016

Şu küçük karınca kadar bile özgür değilim dedi ayağının ucunda yürüyen sırtındaki yiyeğini zor taşıyan karıncayı gözlerine hapsederek Zeliş.Değil miydi, değil miyim diye söylendi.. Olsaydı şayet niye bu kadar sıkılındı ki niye bu kadar buhranı içine kilitletildi yoksa hüznü mü seviyordu o manasız bulduğu hayatın içinde. Ama olur muydu öyle şey yahu bir insan neden durup duruken hüzne aşık olurdu ki yaşamak varken, gezmek, tatil ve gecelerce eğlenmek varken..... Oturduğu merdiven, bahçeye çıkılması için yapılmış demir destekli basamakları hoş görünen bir yapıya sahipti o merdiveni bile seviyordu sırf görünüşü güzel sırf o beton hayata mahkum olmuş doğa bozmasına renk kattığı için. En azından küçük de olsa bir bahçesi vardı çiçekleri canlı izleyebileceği, yapraklarını inceleyebileceği sıcak bir yuvası vardı en azından tabiatta.Bahçesinde 11 çeşit (yanılmıyorsa) tam o kadar çeşit çiçeği vardı ve mutluydu onları tanımaktan.Gülün kırmızısındaki alımı yine gülün pembesindeki kederi dindirecek şarkıları vardı dilinde ama umut şarkıları içinde acı olmayan.Sonra kır çiçekleri rengarenk, mor kırmızı, pembe, sarı ve böyle devam eden bir renk serisi gibiydi bahçenin bahar hali.Başının yüzlerce kilometre yükseğinden geçen bir uçağın sesiyle irkildi bu düşünceler arasında Zeliş gözlerini çevirdiği yönde bisiklete binmiş yaşlı ama oldukça fit bir bayanı süzdü ve devam etti düşüncelerine.Nasıl hüznü bu kadar içinde uzun süreli misafir edebiliyordu.Gözleri aklına çevrildi, sanki siyah beyaz bir filmin ilk başlama müziği yazıları yapımı yönetimi derken-anne,baba, babaane, dede-İlk kez 5 yaşında çöreklenmişti hüznü içinde onu hatırlar hatırlamaz içi burkuldu tüyleri diken diken annesinin "halan mutfakta kek yapmış bir bak pişmiş mi" deyip Zeliş'i gönderir göndermez arabaya binip dayıları ile avludan ayrılışını döndüğünde farkedecekti ama bilmiyordu o minicik aklı ile hem nerden bilsindi anneler gitmezdeki hiçbir yere onlar hep evde onlar hep çocuklarının kalplerini duları ve sevgileriyle şefkatlemezler miydi.. -gitmelere hastalık dahil değil bunu sonradan öğrenecekti-"Üstü beyaz daha anne" sesi Zeliş'ten önce geldi babasının kulaklarına, ardından kendi göründü evin giriş kapısından gözleri kocaman saçları iki kuyruk toplanıp kırmızı kurdeleyle güzelleştirilip efsane bir kız çocuğu yapan bir annenin eseri olan Zeliş bu defa annesini göremeyince isyanından gözleri iki çeşme o en sevdiği kırmızı kurdeleleri bile saçından sıyrıp fırlatan ellerini babasının elinde hissetti. Hıçkırıklarını durdurup babasının gözlerine takıldı gözleri, babalar ağlar mıydı.. hem niye ağlıyordu babası..Nasıl teselli edildiğini unutup babasının o an ki halini tam hatırlamak için gözlerini yumdu Zeliş oturduğu merdivenin basamağında.İnce ince yaşlar akıyordu babasının yanaklarına, kızım gelecek annen.-gelecekse niye gitti, gelmeyecek!-kızım gelecek...-hayır gelmiycek biliyorum!Bir an babasının elini çok sıkıldığını farkettiler.. dur dedi bak anlatıcam. Dayınla gitti annen doktor amcalar çağırılmış bir şey konuşacaklarmış sonra annen konuşunca dönecekmiş diye bir çocuğun anlayacağı dilden değişik cümleler kurmaya başlamıştı babası..Hiçbir anlatılanı anlamamıştı taki annesinin bel fıtığından nasıl ağır bir derece ağır hasta olduğunu, tedavi ameliyat ve iğneler kelimeleri evde hergün konuşulup Zelişin anlayacağı şekle girene kadar. Bir saniyede sanki geçmişti kızgınlığı annesine, affetmek neyse onu ilk kez yapmış o çocuk mahkemesini kuran aklında. O andan itibaren annesinin ne zaman geleceğini öğrenmeye çalışıyordu her fırsatta babasından.Sekiz ay geçmişti, sekiz

sene değil seksen senenin karşılığıydı şuan ki Zeliş'in aklında bu zaman dilimi.Peki tamam da ne olacaktı. Ramazandı üstelik.Üstelik az kalmıştı bayrama.Üstelik bayramdı aklında Zelişin.. öyle ya kim olacaktı bu defa bayram sevinci yüreğinde annesi yoksa. Kim.. kim.. kim beğenecekti o kırmızı cici ayakbılarını..Ne olduğunu anlamadan sorular hem de binlerce sorular diziliyordu o küçücü aklına.Üstelik bayram öncesi..... Oturduğu yerden doğruldu Zeliş.. Akşam oluyordu. Daha alışveriş yapılacak çocuklarına yemek yapılacak evi düzene sokacak ve günlük rütun işlerine devam edecekti. Aceleyle yürümeye başladı markete doğru hızlı ama küçük adımlarla.Düşüncelerini ve geçmişini o merdiven basamağında belli bir süre yine onsuz bırakacaktı ama biliyordu dönecekti yine onlara, biliyordu bu geçmiş silsilesini kaldığı yerden devam ettireceğini.Kalbi biraz daha yorgun, gözleri arada bir bulutlarda, kulağında kuş cıvıltıları ile devam etti yürümeye Zeliş,vakit hayli ilerlemişti..Aklında o küçük Zelişin ağlayışı. Kalbindeki çocuk hüznü.Ki üstelik bayram arefesiydi.Annesinin bu defa gelme ihtimali de yoktu üstelik. Üstelik bayram öncesi.....Temmuz2016/Z. Nâr